

ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ
ΜΠΟΝΜΠΟΝ

ΦΟΝΟΣ
ΣΤΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΠΕΚΕΤ-ΚΙΝΓΚ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΝ ΚΛΑΙΡ ΠΑΟΥΕΛ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ
ΜΠΟΝΜΠΟΝ

ΦΟΝΟΣ
ΣΤΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 1

ΑΝΑΣΤΑΙΡ ΜΠΕΚΕΤ-ΚΙΝΓΚ

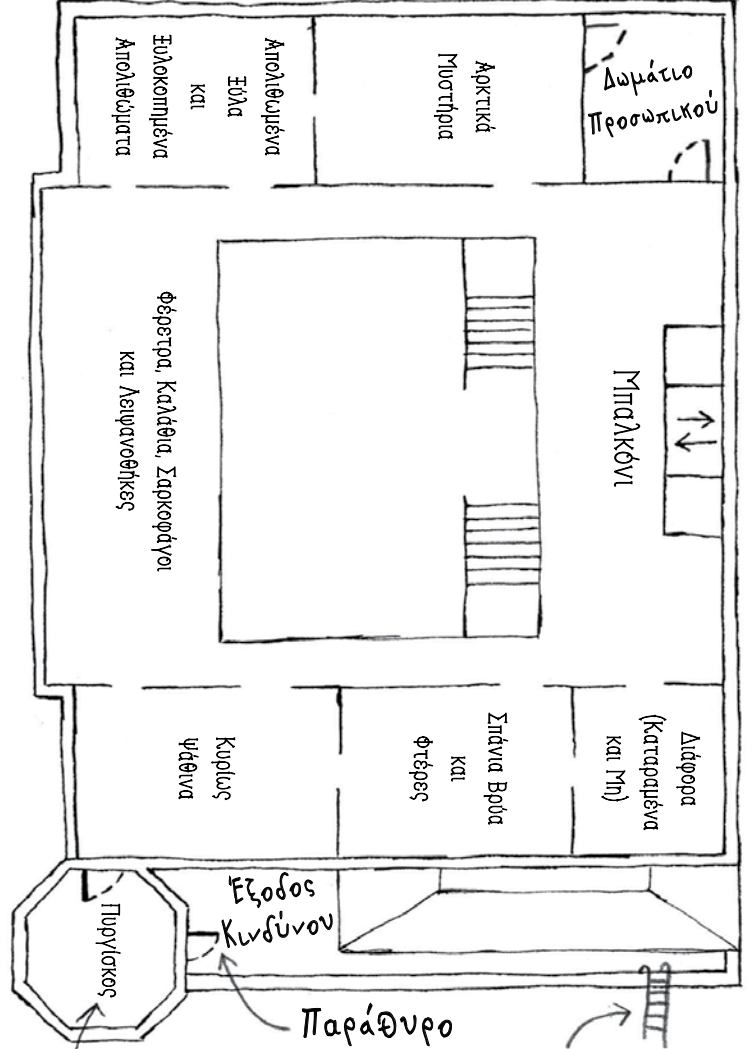
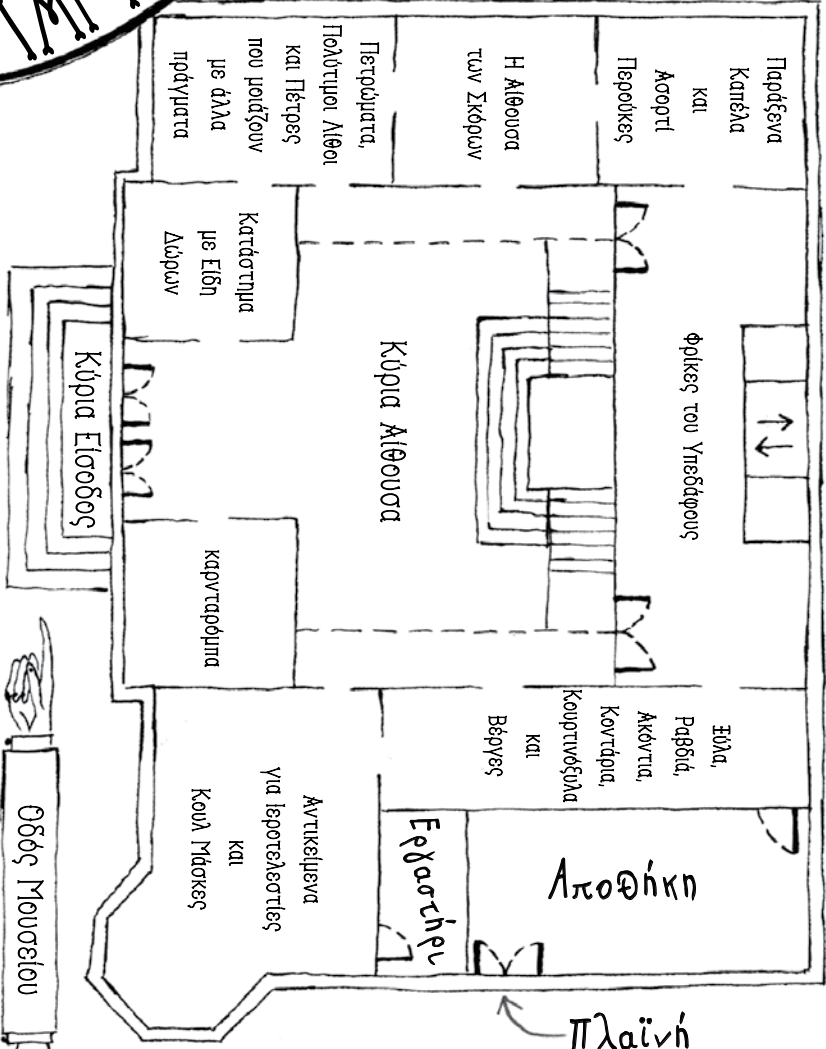
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΛΑΙΡ ΠΑΟΥΛ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΓΓΕΛΙΩΗΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Ισόγειο

Πρώτος Όροφος

Οδός Μουσείου

ΧΟΡΝΒΙΑ

ΜΠΟΝΝΙ ΜΟΝΤΚΟΜΕΡΥ

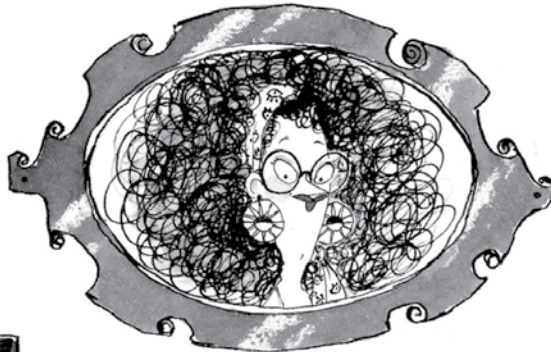
ΠΑΠΠΟΥΣ ΜΠΑΝΚΣ

ΡΑΣΙΝΤΑ ΖΑΚΙ

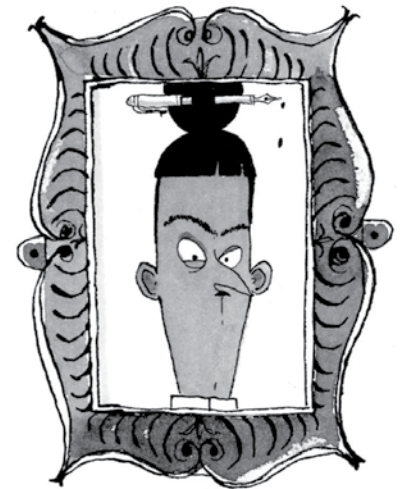
ΑΜΠΕΛΑΡΝΤ ΧΟΡΝΒΙΛ

ΛΙΖ ΜΟΝΤΚΟΜΕΡΥ

ΧΑΡΡΙΕΤ ΣΠΡΟΥΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑ ΣΑΝΤΣ

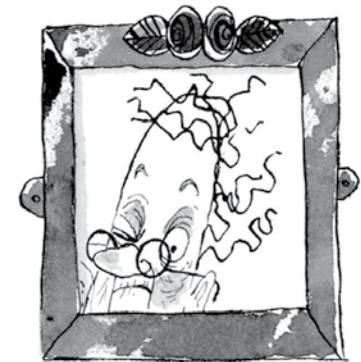
ΝΤΑΝΑ ΧΟΡΝΒΙΛ

ΧΕΡΜΑΝ ΧΟΡΝΒΙΛ

ΓΟΥΟΡΜΠΟΥΖ

ΑΝΤΟΝ ΠΡΑΪΣ

Κεφάλαιο Ένα

Μπόννι

Μες στο Μουσείο Χόρνβιλ ένωθες λες και ήταν πάντα σούρουπο. Ακόμα και στις πιο ηλιόλουστες καλοκαιρινές μέρες, το μουσείο παρέμενε κρύο και σκοτεινό – σαν ψυγείο πεταμένο μέσα σ' ένα ορυχείο. Τα στενά παράθυρα ήταν κατάμαυρα απ' την κάπνα, από τότε ακόμα που το Ουίντλινγκτον ήταν μια πόλη που δούλευε με κάρβουνο και ατμομηχανές. Οι εκατοντάδες γυάλινες προθήκες δε φαινόταν να έχουν καθαριστεί πολύ πιο πρόσφατα από τα παράθυρα. Υπήρχαν παντού ταμπέλες που έγραφαν **ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΑΥΣΤΗΡΑ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΕ ΦΛΑΣ**: ήταν μια υπενθύμιση ότι τα εκθέματα του μουσείου είχαν συνηθίσει το ατέλειωτο ημίφως και ότι τους άρεσε.

Η Μπόννι Μοντγκόμερτ ήταν η νεαρότερη επισκέπτρια που πατούσε το πόδι της στο Μουσείο Χόρνβιλ

εδώ και καιρό. Το μουσείο θύμιζε στην Μπόννι τον διάδρομο με τις εκπτώσεις στο τοπικό σούπερ μάρκετ. Ράφια γεμάτα με αλλόκοτες προσφορές που κανείς δεν τις ήθελε στ' αλήθεια: βάνουσα όπλα, κοκάλινα αγαματάκια, παράξενες χαμογελαστές μάσκες και μερικά ανησυχητικά φτηνά εργαλεία για τον κήπο. Παρακαλούσε πολύ καιρό τον παππού Μπανκς να τη φέρει στο μουσείο, και αυτό που έβλεπε δεν την είχε απογοητεύσει.

Το πλήρες όνομα του μουσείου ήταν *Μουσείο Χόρνβιλ: Φυσικής Ιστορίας και Λοιπών*, και υποτίθεται πως ήταν το αρχαιότερο κτίριο στο Ουίντλινγκτον. Η Μπόννι σκέφτηκε ότι αυτή ήταν μια πολύ αστεία προσέγγιση του κόσμου: να πετάς ένα μουσείο στη μέση του πουθενά και να ελπίζεις πως αργότερα θα ξεφυτρώσει και μια πόλη. Αλλά όλα στο Χόρνβιλ ήταν πολύ αστεία, ειδικά τα αλλόκοτα πλάσματα που δέσποζαν πάνω απ' τους επισκέπτες του. Κόλλησε τη μύτη της στη γυάλινη προθήκη που υπήρχε μπροστά της, πίσω απ' την οποία την κοιτούσε ένα τρομακτικό, θυμωμένο πλάσμα που είχε παγώσει τη στιγμή του θανάτου του.

«Το ήξερες ότι τα αποκαλούν *Τα Τέρατα του Χόρνβιλ*;» τη ρώτησε ο παππούς Μπανκς με ψιθυριστή μουσειακή φωνή.

Ο παππούς Μπανκς διάβαζε ένα προσπέκτους και

μασουλούσε με θόρυβο μια καραμέλα λεμόνι. Όταν έβγαζε βόλτα την Μπόννι, έπαιρνε πάντα μαζί του καραμέλες λεμόνι. Και πάντα υποκρινόταν πως δε θα την άφηνε να φάει ούτε μία. Αυτό το παιχνίδι το έβρισκαν κι οι δυο τους ξεκαρδιστικό. Ο παππούς Μπανκς ήταν απ' τους ανθρώπους που απολάμβαναν τις επισκέψεις στα μουσεία. Περπατούσε αργά από έκθεμα σε έκθεμα, διάβαζε όλες τις μπρουτζίνες επιγραφές και μουρμούριζε «Μμμ».

Η Μπόννι προτιμούσε να ακολουθεί το ένστικτό της. Πεταγόταν από τη μία προθήκη στην άλλη μόλις κάτι λαμπερό τής τραβούσε την προσοχή. Δεν την ένοιαζαν τα «Μμμ»· αυτή κυνηγούσε τα «Αχά!». Αυτό ήταν που τους έκανε τόσο φοβερό δίδυμο.

Οι καλοκαιρινές διακοπές με τον παππού Μπανκς είχαν πάντα πλάκα, ακόμη κι όταν δεν είχαν μέσα φόνους. (Η σημερινή μέρα *θα είχε* έναν φόνο, αλλά η Μπόννι δεν το ήξερε ακόμα αυτό.)

Τα Τέρατα του Χόρνβιλ δεν έμοιαζαν με τα ζώα που θα συναντούσες σ' έναν ζωολογικό κήπο. Διαβάζοντας το προσπέκτους, ο παππούς Μπανκς εξήγησε στην Μπόννι ότι κάποιος που λεγόταν Άμπελαρντ Χόρνβιλ, ένας άντρας με αμύθητη περιουσία και ακόμα μεγαλύτερη γενειάδα, είχε αγοράσει το Μουσείο του Ουίντλινγκτον το 1931 και του είχε κοτσάρει το όνομά του. Ο γερο-Χόρνβιλ ήταν αυτοδίδακτος αρ-

χαιολόγος, ερασιτέχνης παλαιοντολόγος και ενθουσιώδης φυσιολάτρης. Ήταν επίσης απ' τους ανθρώπους που δεν έκαναν ποτέ τον κόπο να διαβάσουν τις οδηγίες. Όταν λοιπόν του έστελναν οι εξερευνητές κόκαλα, τομάρια και χαυλιόδοντες εξωτικών και εξαφανισμένων ζώων, αυτός τα συναρμολογούσε όπως του άρεσε. Μια προβοσκίδα από δω, ένα περρύγιο από κει, δυο ράμφη παραπέρα... Τα έραβε, παραγέμιζε τα καημένα τα θηρία με πριονίδι και τα έβαζε στις προθήκες.

Οι τουρίστες έρχονταν σε ορδές για να θαυμάσουν τη σπαθόδοντη νυχτερίδα, το διπλοντίνγκο και τον επιβλητικό φλαμινγκοποπόταμο. Την ίδια στιγμή, ο Χόρνβιλ γινόταν ο περίγελος της επιστημονικής κοινότητας – μέχρι που όλοι θυμούνταν πόσο πλούσιος ήταν και το βούλωναν.

Η Μπόννι παρατηρούσε τα ψυχρά, σκληρά μάτια μιας χιμπαντζόζεβρας. Δεν μπορούσε να διώξει την τρομακτική αίσθηση πως το πλάσμα την κοιτούσε κι αυτό.

«Τώρα μπορώ να έχω μια καραμέλα λεμόνι;» ρώτησε.

Ο παππούς Μπανκς χαμογέλασε. «Όχι, είναι όλες δικές μου».

«Ωωω!»

Εκείνη τη στιγμή έσβησαν τα φώτα.

Μ' ένα *πουφ!* το μουσείο βυθίστηκε στο απόλυτο σκοτάδι. Η Μπόννι ένωσε τον παππού Μπανκς να την αρπάζει απ' το χέρι, ενώ ταραγμένες τσιρίδες και φωνές πανικού άρχισαν ν' αντηχούν απ' τις θολωτές αίθουσες του μουσείου. Τα βρόμικα παράθυρα άφηναν τόσο λίγο φως να μπει, που ήταν λες και έκαναν οντισιόν για να παίξουν τους τοίχους.

«Το άκουσες αυτό;»

«Τι συμβαίνει;»

«Κάποιος έφτυσε μια καραμέλα λεμόνι πάνω μου!»

Και τότε ακούστηκε η κραυγή.

Και τι κραυγή ήταν αυτή! Μια απίστευτη, φρικτή, ανατριχιαστική κραυγή που ερχόταν από κάποιο σημείο του πάνω ορόφου.

Οι αγχωμένοι επισκέπτες του μουσείου σιώπησαν αμέσως. Η Μπόννι ένωσε τον παππού Μπανκς να της σφίγγει το χέρι ακόμα περισσότερο. Το μοναδικό φως ήταν μια αρρωστιάριχη πράσινη λάμψη που έβγαινε απ' την πινακίδα της εξόδου κινδύνου και που δημιουργούσε στραβές, κινούμενες σκιές γύρω απ' την Μπόννι· σκιές που έμοιαζαν να έχουν νύχια και δόντια.

Κάτι πάει στραβά, σκέφτηκε η Μπόννι.

ΕΞΟΔΟΣ
ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Πολύς κόσμος ζει όλη του τη ζωή χωρίς να καταλάβει ποτέ ότι κάτι πάει στραβά, ότι κάτι πάει λάθος, ότι κάτι παίζει· δίχως να νιώσει ποτέ αυτή την αίσθηση που σε γαργαλάει και σου σφίγγει το στομάχι: την αίσθηση ότι θα εκτυλιχθεί ένα μυστήριο. Η Μπόννι Μοντγκόμερν παρατηρούσε όλη την ώρα πράγματα που πήγαιναν στραβά, γιατί, σε αντίθεση με τα περισσότερα δεκάχρονα κορίτσια, η Μπόννι ήταν η καλύτερη ντετέκτιβ του κόσμου. Αυτό βέβαια το ήξερε μόνο η Μπόννι – και ο παππούς Μπανκς. Ούτε καν η μαμά της Μπόννι δεν το ήξερε. Ήταν μυστικό, γιατί τα δεκάχρονα κορίτσια δεν επιτρέπεται να γίνονται ντετέκτιβ. Και σίγουρα δεν επιτρέπεται να εξιχνιάζουν φόνους, γιατί οι φόνοι είναι κάτι το παρακινδυνευμένο.

Η Μπόννι ήταν εξαιρετική ντετέκτιβ, παρόλο που δεν είχε ποτέ της λύσει *επισήμως* κάποια υπόθεση. Ένας μυστηριώδης τζέντλεμαν όμως, που ήταν γνωστός ως Μοντγκόμερν Μπονμπόν, είχε βοηθήσει τις αρχές σε αρκετές περιπτώσεις. Το τηλέφωνο του Μοντγκόμερν Μπονμπόν δεν μπορούσε να βρεθεί· και κανείς δεν ήξερε πού έμενε. Γνώριζαν μόνο ήταν πως ήταν ένας ασυνήθιστα κοντός άντρας με ένα παλιό φθαρμένο παλτό, ένα μεγάλο μυτερό μουστάκι και μια προφορά που δεν μπορούσε να προσδιορίσει κανείς από πού προερχόταν.

Όταν η Μπόννι βρισκόταν σ' ένα πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών στην Ελβετία, ήταν ο Μπονμπόν αυτός που είχε ξεσκεπάσει τον δισεκατομμυριούχο του τυριού Μαντρέικ Λεσούις ως τον άνθρωπο που κρυβόταν πίσω απ' τον Ληστή του Έμμενταλ. Όταν το Μπαλέτο Ρουσακόβα είχε έρθει στην πόλη της Μπόννι, ήταν ο Μπονμπόν αυτός που είχε επιστρέψει τα διαμάντια Ρουσακόβα στον άνθρωπο απ' τον οποίον τα είχε κλέψει η κόμισσα Ρουσακόβα. Και όταν η Μπόννι είχε επισκεφτεί το Πάρκο Άγριων Πτηνών του Ουίντλινγκτον, ήταν ο Μπονμπόν αυτός που είχε πιάσει στα πράσα μια διεθνή σπείρα λαθρεμπορίου κουκουβάγιας, με αποτέλεσμα να συλληφθούν πάνω από δώδεκα κουκουβάγιες.

Η Μπόννι ένιωσε σιγά σιγά τη λαβή του παππού Μπανκς στο χέρι της να χαλαρώνει. Ήξεραν κι οι δυο τους ότι ο Μοντγκόμερν Μπονμπόν ήταν απαραίτητος σήμερα στο Μουσείο Χόρνβιλ. Το σκοτάδι τη σκέπαζε σαν μαύρη βελούδινη κουρτίνα όσο μεταμορφωνόταν στον φημισμένο ντετέκτιβ. Δε χρειαζόταν καν καθρέφτη· το είχε κάνει πάμπολλες φορές.

Πρώτα άνοιξε το σακίδιό της και έβγαλε το παλιό παλτό.

Μετά έστριψε τον μπερέ της δίνοντάς του μια κομπή κλίση, δείγμα ενός κοφτερού και γεμάτου ερωτήματα μυαλού. Τον μπερέ, φυσικά, τον φορούσε ήδη.

Είτε είσαι ένα δεκάχρονο κορίτσι είτε ένας μυστηριώδης ξένος τζέντλεμαν, πάντα σου πάει ένας μπερές.

Τέλος, έβγαλε ένα αυτοκόλλητο ψεύτικο μουστάκι και το τοποθέτησε πάνω απ' τα χείλη της – χαϊδεύοντάς το και λιγάκι, για να βεβαιωθεί ότι ήταν σταθερό.

Μετά ανασήκωσε τους ώμους της και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Η Μπόννι Μοντγκόμερ είχε μεταμορφωθεί στον Μοντγκόμερ Μπονμπόν.

«Ιδανικό για αναγνώστες που λατρεύουν τα μυστήρια, το πανδαιμόνιο και τα ψεύτικα μυστάκια».

Σέιν Χέγκαρτο

«Απίστευτο γέλιο - ο καινούριος μου αγαπημένος ντετέκτιβ!»

Κάθριν Γούντφάιν

Η ΜΠΟΝΝΙ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όχι βέβαια πως την έχει ακουστά κανένας πέρα απ' τον παππού Μπανκς...

Αλλά μπορεί να έχουν ακουστά τον Μοντγκόμερυ Μπονμπόν, έναν τζέντλεμαν ντετέκτιβ που (αν εξαιρέσεις τον μπερέ του και το φουντωτό μουστάκι του) μοιάζει ύποπτα με δεκάχρονο κορίτσι.

Η υπόθεσή τους:

ένας μυστηριώδης θάνατος στο Μουσείο Χόρνβιλ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0728-1

9 786180 707281 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης **14728**

